

Predgovor

Toni: Na svojoj drugoj godini fakulteta, zakoračivši krupnim koracima odlučno u biblioteku, upitao sam bibliotekarku gde mogu pronaći knjigu o svom mozgu i njegovoj upotrebi. Ona me je smesta uputila u deo biblioteke posvećen medicini!

Kad sam joj objasnio da nisam imao nameru da svoj mozak podvrgnem operaciji već da ga upotrebim, učtivo sam obavešten da nema takvih knjiga.

Napustio sam biblioteku zaprepašćen.

Kao i drugi oko mene, prolazio sam tada kroz tipično studentsko „hodočasničko napredovanje“ – sporo saznavanje da količina akademskog rada sve više raste i da mozak počinje da se ugiba pod teretom sveg tog neophodnog razmišljanja, kreativnosti, pamćenja, rešavanja problema, analize i pisanja. Takođe, kao i ostali, iskusio sam ne samo umanjenje rezultata već i ubrzano gomilanje *negativnih rezultata*. Što sam više hvatao beleške i učio, imao sam, paradoksalno, manje uspeha!

Logična progresija ovih okolnosti me je dovela do katastrofe. Ukoliko bih smanjio učenje ne bih mogao da upijem neohodne informacije, što bi progresivno uvećavalo loše posledice; ukoliko bih povećao učenje, praveći više beležaka, ulažući više vremena, opet bih srljao u propast.

Odgovor je, kako sam pretpostavljao, morao biti negde u načinu korišćenja sopstvene inteligencije i veštine razmišljanja – zbog toga je došlo do moje napred pomenute posete biblioteci.

Udaljavajući se od biblioteke toga dana, shvatio sam da je moj neuspeh u pronalaženju potrebne knjige za mene u stvari bio preruseni blagoslov. Jer ako takvih knjiga nije bilo, onda mora biti da sam dospeo na sasvim netaknutu teritoriju od zapanjujućeg značaja.

Počeo sam da proučavam sve oblasti znanja za koje sam mislio da će biti od pomoći u rasvetljavanju osnovnih pitanja:

- Kako da naučim kako da učim?
- Kakva je priroda mog razmišljanja?